

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЛЕЖНОЇ ПРАВОВОЇ ПРОЦЕДУРИ ФІКСУВАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРОКУРОРА, ЯКИЙ ЗДІЙСНЮВАТИМЕ ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА У КОНКРЕТНОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Питання процесуального фіксування рішення керівника органу прокуратури про визначення прокурора, який здійснюватиме повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні (ст. 37 КПК), доволі часто стає предметом конфлікту під час судового провадження. Відсутність у КПК чітко регламентованої форми прийняття такого рішення призводить до неоднакої правозастосовної практики: в одних випадках керівники органу прокуратури виносять постанову про визначення прокурора, який здійснюватиме повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні, у якій, по-суті, надають певному прокурору відповідного органу прокуратури процесуальний статус прокурора у цьому кримінальному провадженні; в інших же випадках указане рішення не оформлюється окремим документом, проте відомості про визначеного керівником прокурора вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР).

Окремими колегіями Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (далі – ККС ВС) розглянуто та задоволено деякі касаційні скарги з підстав відсутності у матеріалах досудового розслідування згаданої постанови (див. [1], [2], [3]), але колегія суддів Першої судової палати ККС ВС у своїй Постанові від 19.05.2020 у справі № 490/10025/17 [4] дійшла інших висновків про те, що відсутність постанови про визначення певного слідчого або прокурора сама по собі не означає, що цей слідчий або прокурор не мав відповідних повноважень (п. 19), адже, на думку колегії, положення КПК свідчить про те, що визначення слідчого чи прокурора не є тим випадком, для якого Кодекс вимагає винесення постанови (п. 21), оскільки виходячи з правила *casus omissus pro omissis habendus est*, Суд не вбачає підстав додавати до тексту закону не висловлену в ньому вимогу і вважає, що відсутність у відповідних положеннях, які прямо стосуються регулювання цього питання, згадки про необхідність постанови, означає необов'язковість такої постанови для визначення конкретного слідчого або прокурора, яким доручається виконання відповідних

повноважень у певній справі (п. 22), а також тому що відповідно до ч. 5 ст. 110 КПК, обов'язковими елементами постанови слідчого або прокурора є мотиви прийняття постанови, їх обґрунтування та посилання на положення цього Кодексу. У випадку визначення конкретного слідчого та/або прокурора для проведення розслідування рішення приймається, виходячи здебільшого з організаційних міркувань. Ці міркування не можуть бути обґрунтовані вимогами КПК, але в певних випадках їх розголошення може бути шкідливим як для розслідування, так і для функціонування відповідного органу (п. 24). У свою чергу із таким висновком не погодилася колегія суддів Третьої судової палати ККС ВС, яка у зв'язку з неоднаковим застосуванням положень ст. 37 КПК своєю ухвалою передала справу № 754/7061/15 на розгляд об'єднаної палати ККС ВС [5]. Наявність різних підходів до тлумачення та застосування окреслених положень КПК навіть у найвищому суді у системі судоустрою України свідчить про необхідність здійснення наукових розвідок у цьому напрямку.

Одним із завдань кримінального провадження, визначених у ст. 2 КПК України, є забезпечення застосування до кожного учасника кримінального провадження належної правової процедури. Забезпечення реалізації вказаного завдання кримінального провадження неможливе без додержання формалізованих правил, відповідної стадійності, методики, черговості вчинення тієї чи іншої процесуальної дії. Належна правова процедура повинна розглядатися не у вузькому сенсі (лише як процедури, які здійснюються в межах кримінального провадження), але й у широкому: процедури передпроцесуальних дій (здійснення перевірок чи ревізій, при яких одержуються відповідні матеріали чи акти, тощо), процедура прийняття чи легалізації відповідного нормативно-правового акта, акта індивідуальної дії (законодавчі новели, призначення на адміністративну посаду особи, уповноваженої вчиняти процесуально значущі дії) [6].

Визначення тих осіб, які володітимуть у кримінальному провадженні процесуальним статусом прокурора чи слідчого, дізнавача, має здійснюватися за належною правовою процедурою. Адже здійснення досудового розслідування, так само як і підтримання публічного обвинувачення у судовому провадженні, службовими чи посадовими особами, що не набули відповідного процесуального статусу за належною правовою процедурою, виключає застосування до кожного учасника кримінального провадження належної правової процедури в силу відсутності у прокурора, слідчого чи дізнавача повноважень відстоювати публічний інтерес.

Частина перша статті 37 КПК України містить норму права, якою керівника відповідного органу прокуратури наділено повноваженням «визначати» конкретного прокурора чи конкретних прокурорів, які входитимуть у групу прокурорів, які здійснюватимуть повноваження прокурора у певному кримінальному провадженні. При цьому речення перше вказаної статті чітко окреслює темпоральні межі такого повноваження – «після початку досудового розслідування».

Стаття 37 КПК України містить явне розмежування двох понять: особи, яка обіймає посаду прокурора органу прокуратури, та особи, яка є суб'єктом конкретного кримінального провадження зі сторони обвинувачення з відповідним процесуальним статусом – прокурор. Указане однозначно підтверджується визначенням, що міститься у п. 15 ч. 1 ст. 3 КПК України, відповідно до якого прокурор – це особа, яка обіймає посаду, передбачену статтею 15 Закону України «Про прокуратуру», **та діє у межах своїх повноважень**.

Кожна особа у процесуальному статусі прокурора за визначенням обіймає посаду прокурора в органі прокуратури, але не кожна особа, яка обіймає посаду прокурора в органі прокуратури, може здійснювати повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні.

При цьому сам факт перебування певної особи на посаді прокурора органу прокуратури (ст. 15 Закону № 1697-VII) є необхідною, але не достатньою умовою для здійснення такою повноважень прокурора у конкретному кримінальному провадженні.

Аналогічне правове регулювання, на наш погляд, характерне й для процедури визначення керівником органу досудового розслідування (п. 1 ч. 2 ст. 39 КПК України) чи керівником органу дізнання (п. 1 ч. 2 ст. 39¹ КПК України) конкретного слідчого чи дізнавача відповідно.

Кримінальне процесуальне законодавство України поки не містить положень про те, за якими критеріями має бути здійснено вибір, хоча законодавець, на нашу думку, може обрати шлях врегулювання цього питання за аналогією з автоматизованою системою документообігу суду, але для органів прокуратури чи органів досудового розслідування; такий підхід сприятиме зміцненню ролі прокурора чи слідчого як самостійного та незалежного процесуального суб'єкта. Та на сьогодні іманентно закріплено дискрецію правозастосовувача – керівника відповідного органу прокуратури. Та саме повноваження керівника відповідного органу прокуратури не може бути зведеним виключно до організаційної форми діяльності органу прокуратури, оскільки ч. 1 ст. 37

КПК України містить ряд процедурних умов, які обов'язково мають бути дотримані у процесі визначення прокурора: 1) правом визначати особу, яка перебуватиме у процесуальному статусі прокурора у конкретному кримінальному провадженні, наділено тільки особою, що обіймає посаду керівника органу прокуратури; 2) право визначати особу, яка перебуватиме у процесуальному статусі прокурора у конкретному кримінальному провадженні, виникає у керівника відповідного органу прокуратури тільки після початку досудового розслідування; 3) керівник відповідного органу прокуратури у випадка, передбачених ч.ч. 2, 3 ст. 37 КПК України, може повторно визначати осіб, які перебуватимуть у процесуальному статусі прокурора у конкретному кримінальному провадженні.

Існування наведених умов породжує **необхідність здійснювати фіксування** того юридичного факту, що в певний час, обов'язково після початку досудового розслідування, саме керівник відповідного органу прокуратури вперше визначив або на підставі ч.ч. 2, 3 ст. 37 КПК України змінив прямо вказаних осіб, які обіймають посаду прокурора у відповідному органі прокуратури, наділивши їх процесуальним статусом прокурора у конкретному кримінальному провадженні.

Акт керівника органу прокуратури щодо визначення особи, що здійснюватиме повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні, на нашу думку, є кримінальним процесуальним рішенням, оскільки приймається прокурором у розумінні п. 15 ч. 1 ст. 3 КПК України в межах повноважень, передбачених ч. 1 ст. 37 КПК України, у рамках конкретного, вже розпочатого кримінального провадження.

Згідно з ч. 1 ст. 110 КПК України процесуальними рішеннями є всі рішення органів досудового розслідування, прокурора, слідчого судді, суду.

Визначення керівником органу прокуратури тих посадових осіб, які здійснюватимуть повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні з його початку до завершення, є ключовим первинним кримінальним процесуальним рішенням.

Кожен учасник кримінального провадження володіє правом вимагати застосування до нього виключно належної правової процедури. Невід'ємним елементом такої є здійснення процесуальних дій, які носять публічний характер, уповноваженою посадовою особою.

Процесуальний статус прокурора особа, яка обіймає посаду прокурора органу прокуратури (ст. 15 Закону № 1697-VII), отримує на підставі процесуального рішення керівника відповідного органу прокуратури (ч. 1 ст. 37 КПК України). Таке рішення у зв'язку з його первинним характером та ключовим значенням для всього кримінального провадження потребує належного процесуального оформлення.

Відповідно до речення першого частини третьої статті 110 КПК України рішення слідчого, дізнавача, прокурора приймається у формі постанови. Речення друге частини третьої статті 110 КПК України закріплює право слідчого, дізнавача та прокурора виносити постанову за будь-якої необхідності здійснити фіксування свого процесуального рішення.

Кожен учасник кримінального провадження має право на підтвердження належного та правового характеру процедури, яка провадиться чи проводилася щодо нього. У випадку виникнення сумнівів щодо існування повноважень (процесуального статусу) прокурора в особи, яка обіймає посаду, передбачену ст. 15 Закону № 1697-VII, такі мають бути підтверджені належним чином зафіксованим процесуальним рішенням керівника відповідного органу прокуратури – постановою про визначення прокурора, який здійснюватиме повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні.

Така постанова виготовляється на офіційному бланку та обов'язково підписується керівником відповідного органу прокуратури в силу положення ч. 6 ст. 110 КПК України.

Постанова керівника органу прокуратури про визначення прокурора, який здійснюватиме повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні, має містити відомості, передбачені ч. 5 ст. 110 КПК України, зокрема, дату та час прийняття рішення, оскільки такі відомості є необхідними для встановлення моменту виникнення у конкретних посадових осіб процесуального статусу прокурора у кримінальному провадженні; номер кримінального провадження; прізвище, ім'я, по батькові особи, яка обіймає посаду прокурора органу прокуратури (ст. 15 Закону № 1697-VII), якій надаються повноваження прокурора. У випадку зміни осіб, які у конкретному кримінальному провадженні здійснюють повноваження прокурора, така постанова має містити відомості, що підтверджують існування підстав, передбачених у ч.ч. 2, 3 ст. 37 КПК України.

Отже, у випадку, якщо неможливо підтвердити допустимим доказом той факт, що певна особа, яка обіймає посаду, передбачену ст. 15 Закону № 1697-VII, була наділена процесуальним статусом

(повноваженнями) прокурора у конкретному кримінальному провадженні, то така особа має бути визнаною такою, що не має процесуального статусу прокурора, а, відтак, не має повноважень на вчинення процесуальних дій чи рішень як прокурор у кримінальному провадженні. Вчинені такою особою процесуальні дії та прийняті процесуальні рішення будуть такими, що здійснені чи винесені поза межами повноважень, а створені чи зібрані такою особою докази – недопустимими.

Список використаних джерел: 1. Постанова Верховного Суду від 19 квітня 2018 року у справі № 754/7062/15-к // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/73627832> (дата звернення 26.11.2020). 2. Постанова Верховного Суду від 19 вересня 2018 року у справі № 761/20108/15-к // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/76673382> (дата звернення 26.11.2020). 3. Постанова Верховного Суду від 17 грудня 2019 року у справі № 235/6337/18 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/86468617> (дата звернення 26.11.2020). 4. Постанова Верховного Суду від 19 травня 2020 року у справі № 490/10025/17 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/89621459> (дата звернення 26.11.2020). 5. Ухвала Верховного Суду від 17 червня 2020 року у справі № 754/7061/15 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/89929110> (дата звернення 26.11.2020). 6. Новожилов В.С. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження: до питання про сутність та практичне значення. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2019. Т. 26. №. 4. С. 116.

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професорка, завідувачка кафедри кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Шило О.Г.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
(Україна, м.Харків)

СЛІДЧО-КРИМІНАЛІСТИЧНИЙ ІНСТИТУТ
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
(Україна, м.Харків)

КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
(Україна, м.Харків)

КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА
НАЦІОНАЛЬНОГО ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
(Україна, м.Харків)

ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ
В ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
(Україна, м.Харків)

ГЛОБАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ СОЮЗНИЦЬКОГО ЛІДЕРСТВА
(Україна, м.Київ)

«Правові засади діяльності правоохоронних органів»

*до Міжнародного дня прав людини
та
Всеукраїнського тижня права*

**Збірник наукових статей, тез доповідей та повідомлень
за матеріалами
VII Міжнародної науково-практичної конференції
10-11 грудня 2020 року**

Харків
2020

Рекомендовано до друку на засіданні кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (протокол № 5 від 1 грудня 2020 р.)

Редакційна колегія:

д-р юрид. наук, проф. *Битяк Ю.П.* (голова редколегії), д-р юрид. наук, проф. *Гетьман А.П.*, д-р юрид. наук, проф. *Алісов Є.О.*, канд. юрид. наук, доц. *Мех Ю.В.* (заст. голови редколегії), д-р юрид. наук, проф. *Гаращук В.М.*, д-р юрид. наук, проф. *Настюк В.Я.*, д-р юрид. наук, проф. *Ліпкан В.А.*, д-р пед. наук, проф. *Рябовол Л.Т.*, д-р юрид. наук, проф. *Соболь Є.Ю.*, д-р юрид. наук, проф. *Шило О.Г.*, канд. юрид. наук, доц. *Давиденко С.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Гуртієва Л.М.*, канд. юрид. наук, доц. *Ігнатченко І.Г.*, канд. юрид. наук, доц. *Ковтун М.С.*, канд. юрид. наук, доц. *Мартиновський В.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Солнцева Х.В.*, канд. юрид. наук, доц. *Соловійова О.М.*, канд. юрид. наук, доц. *Червякова О.Б.*, канд. техн. наук, доц. *Овсянніков П.В.*, канд. юрид. наук *Єні О.В.*, канд. юрид. наук *Кузьменкова С.В.*, канд. юрид. наук *Плетньова А.Є.*, канд. юрид. наук *Шовкопляс О.В.*, ст. лаб. кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого *Шевченко І.О.*

Упорядник: канд. юрид. наук, доц. *Мех Ю.В.*

Правові засади діяльності правоохоронних органів: збірник наукових статей, тез доповідей та повідомлень за матеріалами VII Міжнародної науково-практичної конференції (10-11 грудня 2020 року, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків). Серія «Сектор безпеки України». Вип. 36. Редкол.: Ю.П.Битяк, А.П.Гетьман, Є.О.Алісов, В.М.Гаращук, В.Я.Настюк, Ю.В.Мех та ін. Харків: Друкарня Мадрид, 2020. 318 с.

ISBN 978-617-7845-99-6

У збірнику представлені наукові праці учасників VII Міжнародної науково-практичної конференції «Правові засади діяльності правоохоронних органів», яка відбулася 10-11 грудня 2020 року в Національному юридичному університеті імені Ярослава Мудрого і була присвячена Міжнародному дню захисту прав людини та Всеукраїнському тижню права.

Захід був організований Слідчо-криміналістичним інститутом, кафедрами адміністративного права та адміністративної діяльності, адміністративного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого за участю Головного управління Європейської поліцейської асоціації України в Харківській області (Україна, м.Харків), Глобальної організація союзницького лідерства (Україна, м.Київ).

До збірника увійшли наукові статті, тези доповідей та повідомлень учасників конференції (українською, англійською, німецькою та російською мовами).

Збірник розрахований на науковців, практичних працівників, студентів, а також широке коло читачів, які цікавляться цією проблематикою.

КЛОЧКО АНАТОЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	
ВАЛЕНТИЄНКО ВІКТОР ПЕТРОВИЧ	
БЛИЗНЮК ЮРІЙ ПАВЛОВИЧ	
ДЕЯКІ ПИТАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ТА ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ	39
КОЛІСНИК АННА СЕРГІЇВНА	
ЩОДО ПИТАННЯ МИТНО-СЕРВІСНИХ ВІДНОСИН	42
КОЛПАКОВ ВАЛЕРІЙ КОСТЯНТИНОВИЧ	
ФЕНОМЕН "ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК" В СИСТЕМІ СУМІЖНИХ ПОНЯТЬ	43
КОМПАНИЄЦЬ ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ	
РОБОТА З КАДРАМИ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ, ЯК ЕЛЕМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЇЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	47
КОНДРАТЕНКО ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	
ДЕМ'ЯНЧИК ВАЛЕРІЯ ВАЛЕРІЇВНА	
СУЧАСНИЙ СТАН ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ МІНІСТЕРСТВОМ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ	49
КОРНІЙЧЕНКО АНАСТАСІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА	
ПРИНЦИПИ В СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗАПОБІГАННЯ БУЛІНГУ В УКРАЇНІ	51
КОСТЕНКО ІНЕСА ВОЛОДИМИРІВНА	
ВИЗНАЧЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ.....	54
ЛОЗОВА ОЛЕНА СЕРГІЇВНА	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ НОРМАТИВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕДУРИ НАДАННЯ МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ ПРИ НАКЛАДЕННІ АРЕШТУ НА МАЙНО ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ОКРЕМИХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН	56
МАРОЧКІН ОЛЕКСІЙ ІВАНОВИЧ	
ОЦІНОЧНІ СУДЖЕННЯ ПОЗА КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕДУРИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА НЕУПЕРЕДЖЕНІСТЬ ПРАВОСУДДЯ	59
МАРТИНОВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ	
ДО ПИТАННЯ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОШИРЕННЯ КОРУПЦІЇ	60
МЕХ ЮЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА	
ОКРЕМІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРА В ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОМУ ПАРТНЕРСТВІ В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	63
МІЛОВА ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА	
ПРЕДМЕТ КОНСТИТУЦІЙНОЇ СКАРГИ В УКРАЇНІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗШИРЕННЯ	66
НАСТЮК ВАСИЛЬ ЯКОВИЧ	
ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПЛАГІАТУ	68
НОВОЖИЛОВ ВІКТОР СЕРГІЙОВИЧ	
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЛЕЖНОЇ ПРАВОВОЇ ПРОЦЕДУРИ ФІКСУВАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПРОКУРОРА, ЯКИЙ ЗДІЙСНЮВАТИМЕ ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА У КОНКРЕТНОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	69
ОВСЯННИКОВ ПЕТР ВАСИЛЬЄВИЧ	
ЛЕСИК ТАТЬЯНА ВАСИЛЬЄВНА	
К ВОПРОСУ О ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ УКРАИНЫ.....	72
ОКОЛОТ МАКСИМ ГЕННАДІЙОВИЧ	
ПРОФЕСІОНАЛІЗМ ЯК ПРИНЦИП ТА ВИМОГА ДО ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ	73
ORLOV VIKTOR ANATOLIPOVICH	
LEGAL STATUS OF NON-STATE LAW ENFORCEMENT ENTITIES: FROM THEORY TO PRACTICE....	75
КОВАЛЕНКО ЄВГЕНІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ	
ПЛЕТНЬОВ ОЛЕГ ВІКТОРОВИЧ	
ДО ПИТАННЯ ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО КОНТРОЗВІДУВАЛЬНУ ДІЯЛЬНІСТЬ».....	77